

LBRIS

Jack Carr

Fanaticul

Titlul original: *True Believer*

We know
books

Copyright © 2019 by Jack Carr Enterprises, LLC

All rights reserved.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025, pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CARR, JACK

Fanaticul / Jack Carr ; trad. din lb. engleză de Mihnea Arion, - București :

Crime Scene Press, 2025

ISBN 978-630-6542-35-2

I. Arion, Mihnea (trad.)

821.111

Coperta: MIHAIL COȘULEȚU

Redactor: GEORGE ARION JR.

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: GINA ELIDA ROGOJINOIU

Bun de tipar: octombrie 2025

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Jack Carr

Fanaticul

traducere din limba engleză
de Mihnea Arion

CRIME SCENE PRESS
2025

CAPITOLUL 1

*La bordul Bitter Harvest
Oceanul Atlantic
Noiembrie*

Există un motiv pentru care marinarii de agrement nu traversează Atlanticul în timp ce iarna se apropie dinspre nord: e o călătorie dificilă. Locotenent-comandorul James Reece i se părea ușor amuzant faptul că, în calitate de ofițer de Marină, avea o experiență minimă în navigarea unei ambarcațiuni în larg. Vestea proastă era că marea agitată făcea traversarea atât periculoasă, cât și epuizantă din punct de vedere fizic. Vestea bună era că vânturile puternice scurtau considerabil durata călătoriei și reduceau șansele să fie descoperit. La câteva zile de la plecarea din Fishers Island, în largul coastei din Connecticut, Reece începuse să se obișnuiască să navigheze pe Beneteau Oceanisul lung de paisprezece metri, botezat *Bitter Harvest* de familia de la care îl eliberase, iar sarcinile de gestionare a iahtului deveniseră mai mult sau mai puțin o rutină. Transponderul AIS al ambarcațiunii fusese dezactivat de către proprietari ca să fie mai greu de găsit, în cazul în care cineva chiar l-ar fi căutat în mijlocul Atlanticului, iar el încă mai avea GPS-ul Garmin 401 care fusese atașat de patul carabinei M4. Îl folosea cu moderație ca să economisească bateria și, ajutându-se de hărțile și busola de la bord, putea să-și urmărească înaintarea.

Nu era perfect, dar îi dădea o idee bună despre locul unde se afla și era mai bine decât să încerce să se folosească de stele, din

cauză că cerul era frecvent acoperit. Iahtul avea la bord o mică bibliotecă nautică, împreună cu un sextant modern, iar Reece își petrecea timpul liber învățând un nou meșteșug. N-avea o destinație precisă în minte și nici nu credea că are nevoie de una – tumoarea pe creier în fază terminală cu care fusese diagnosticat recent avea să-l ducă fără îndoială în viața de apoi în scurt timp.

Cu doar câteva luni înainte, Reece fusese comandant de trupă și condusese membri din Echipa SEAL Șapte într-o misiune în Afganistan care se încheiase dezastruos. Reece și echipa lui fuseseră trimiși în mod deliberat într-o ambuscadă organizată de oficiali corupți din propria ierarhie. Oamenii lui, iar mai târziu soția însărcinată și fiica lui, fuseseră uciși ca să mușamalizeze efectele secundare ale unui medicament experimental având asociate niște previziuni financiare care dăduseră naștere unei conspirații la scară largă, având legături cu cele mai înalte niveluri ale puterii din Washington, D.C. Aceste efecte secundare erau tumori pe creier, ca aceea care creștea în interiorul lui Reece. Ca să-și ia revanșa, pornise într-o misiune personală de răzbunare care lăsa-se în urmă o serie de cadavre pe tot cuprinsul țării. Reece se afla acum în largul oceanului, la o lume întreagă distanță de moartea și distrugerea pe care le provocase pe teritoriul Statelor Unite.

Interiorul lui *Bitter Harvest* era destinat pentru mult mai mulți marinari decât echipajul de o singură persoană al lui Reece, ceea ce-i lăsa mult loc sub punte. Ambarcațiunea era dotată cu stocuri masive de alimente, care umpleau o mare parte din bucătărie și aproape în întregime a doua cabină. Scena îi amintea de cele câteva prilejuri când fusese pe submarine de atac rapid în timpul misiunilor de antrenament. Acele nave puteau să-și producă singure apă și aer curat. Singura lor limitare era hrana. Marinarii de pe submarin călcau literalmente pe stocurile lor de hrană în timp ce-și consumau proviziile. Capacitatea de două sute de litri de combustibil era suplimentată de recipiente din plastic legate

de balustrada punții. Chiar și așa, Reece avea grijă să-și reducă la minimum consumul.

Vântul urla pe punte, iar Reece se înfofolise în cele mai călduroase pulovere, cărmind nava zi și noapte. Chiar și după ce studiasse instrucțiunile, îi era greu să aibă încredere în pilotul automat NKE Marine Electronics. Tot trebuia să fie pe punte la fiecare douăzeci de minute, manualul amintindu-le marinarilor că, în condiții bune, la o viteză de cinci noduri, mai sunt douăzeci de minute până la orizont. Ce se afla dincolo era necunoscut. Nu era sigur cât timp avea să mai trăiască, dar prefera să nu moară în frig, așa că alesese un curs spre sud, spre Bermude. Durerile de cap veneau și dispăreau. Exceptând faptul că nu dormea cum trebuie noaptea, se simțea mai bine decât se simțise de multă vreme. Singur pe mare, nu se putea abține să nu reflecteze la ultimele câteva luni, la calea violentă care-l condusese la acest loc relativ liniștit din Atlantic. Pătura de stele din timpul nopții îi amintea de fiica lui, Lucy, iar marea nesfârșită îi amintea de Lauren. Lucy era fascinată de cerul nopții în momentele în care scăpau de poluarea ușoară din California de Sud, iar Lauren iubise întotdeauna apa. Încerca să se concentreze asupra momentelor frumoase petrecute alături de cei doi oameni pe care-i iubise cel mai mult pe această lume, dar odată cu bucuria amintirilor veneau și momente de durere insuportabilă. Era bântuit de imagini cu moartea lor prematură și sângeroasă provocată de țeava unui AK destinată lui, pusă la cale de o mașinărie financiară și politică pe care Reece o dezmembrase ulterior bucată cu bucată.

Cu un junghi de vinovăție, s-a gândit la Katie. Soarta, sau o forță divină, o adusese pe jurnalista de investigații Katie Buranek în viața lui exact la momentul potrivit, ca să-l ajute să demonteze conspirația care dusese la moartea echipei și familiei lui. Trecuseră prin multe în timpul scurtei lor prietenii, dar modul în care el o părăsise, ultimele lui acțiuni și cuvinte, îl sfâșiau. Se întreba dacă

ea înțelegea sau dacă-l vedea ca pe un monstru, hotărât să se răz-
bune fără să țină cont de cei care rămăseseră în siajul lui de sânge.

Frăție era un termen des folosit în cadrul echipelor, un con-
cept care fusese testat până la limită pe măsură ce viața lui Reece
se destrămase în lunile anterioare. Își pierduse frații de arme când
echipa îi fusese ucisă în ambuscada de pe un munte afgan întu-
necat, iar pe frontul de acasă fusese trădat de unul dintre cei mai
aproși prieteni. Trupele și familia lui nemaifiind printre cei
vii și având moartea șoptindu-i și lui în ureche, Reece devenise
insurgentul împotriva căruia luptase în ultimii șaisprezece ani –
devenise propriul lui dușman. Și, ca orice insurgent, avea nevoie
de un loc sigur în care să se regrupeze, să se echipeze din nou și
să-și planifice următoarea mișcare. Avea nevoie să se întoarcă la
rădăcini.

***

Prietenul lui cel mai apropiat îl sprijinise recent atunci când
Reece avusese cea mai mare nevoie de el, ajutându-l să scape din
New York și transportându-l pentru misiunea lui de desant pe
Fishers Island ca să-i ucidă pe ultimii conspiratori de pe lista lui.
Raife Hastings nu ezitase când Reece îi ceruse ajutorul, riscând
totul pentru fostul coleg de echipă, fără să ceară nimic în schimb.

Se cunoscuseră pe terenul de rugby al Universității Montana
în toamna anului 1995. Reece juca centru exterior, iar Raife era
numărul opt, de departe cel mai priceput membru din echipă. La
începutul anilor '90, rugby-ul era un sport obscur pentru majo-
ritatea americanilor, așa încât comunitatea și cultura pe care o
favoriza era una strânsă. Gluma obișnuită era că sunt o echipă de
bețivi cu o problemă de rugby.

Fiind cu un an mai mare decât Reece, Raife avea comporta-
mentul serios al unei persoane de două ori mai în vârstă. Accentul

pe care Reece nu-l prea putea identifica sugera o istorie dincolo
de granițele Americii de Nord. Cum se săturase repede de petre-
cerile obișnuite asociate studenției, Reece observase că Raife își
petrecea timpul liber fie învățând la bibliotecă despre gestionarea
animalelor sălbatice, fie plecând singur în jeepul lui Scrambler ca
să exploreze ținuturile sălbatice din Montana.

Când Reece a considerat că ajunsese în punctul în care ispră-
vile lui pe teren îl făcuseră demn de timpul căpitanului echipei, a
hotărât să-l întrebe. La una dintre faimoasele petreceri ale echipei
de rugby de acasă de la Raife, în afara campusului, Reece a acți-
onat.

– Bere? a întrebat el peste muzică, întinzând un pahar Solo
roșu, proaspăt umplut de la butoiul de afară.

– Nu, sunt bine, amice, a răspuns Raife, ridicând un pahar cu
ceea ce Reece a presupus că era whiskey.

– Frumoasă ciută, a comentat Reece dând din cap spre trofeul
de cerb catâr care, înainte să fie împușcat, măsurase, după părerea
lui, aproape doi metri.

– Ah, a fost o vânătoare grozavă. La Breaks. Era un cerb bătrân
și înțelept.

– De acolo ești?

– Da, Winifred ar fi cel mai apropiat oraș.

– E un peisaj incredibil acolo, dar nu e un loc cunoscut pentru
rugby. De unde erai înainte de asta?

Raife a ezitat, a luat o înghițitură din băutura și a răspuns:

– Rhodesia.

– Rhodesia? Vrei să spui Zimbabwe?

Raife a scuturat din cap.

– Nu pot să mă forțez să-i spun așa.

– De ce?

– „Guvernul” marxist fură fermele care au aparținut familiilor timp de generații. De asta am venit în SUA, dar asta a fost pe când eram doar un copil.

– Ah, omule, nu prea auzim despre asta pe aici. Tata a petrecut ceva timp în Africa înainte să mă nasc. Nu vorbește despre asta, dar avea o carte despre Cercetașii Selous pe raftul din biroul lui, pe care am citit-o în liceu. Tipii ăia erau foarte duri.

– Știi de Cercetași?

Raife a ridicat privirea, surprins.

– Da, tata a fost în armată, a fost scafandru în Vietnam. Am citit aproape toate cărțile militare despre operațiuni speciale pe care am putut să pun mâna.

– Tatăl meu a fost la Cercetași când eram mic, a zis Raife. Nu l-am văzut aproape deloc până la sfârșitul războiului.

– Serios? Uau! Și tatăl meu era plecat foarte mult. S-a dus să lucreze la Departamentul de Stat după ce a terminat Marina.

Raife s-a uitat suspicios la coechipierul lui mai tânăr.

– Ai vorbit de ciută – ești vânător?

– Mergeam cu tata de fiecare dată când aveam ocazia.

– Ei bine, atunci am putea să facem asta ca lumea. Termină berea aia, a spus el scoțând o sticlă de whiskey cu o etichetă cu care Reece nu era familiarizat și turnându-le amândurora câteva degete.

– Pentru ce ar trebui să bem? a întrebat Reece.

– Tata spunea mereu „Pentru băieți” – era ceva din perioada în care a fost Cercetaș Selous.

– Ei bine, asta e cu siguranță suficient pentru mine. Pentru băieți, așadar.

– Pentru băieți, a dat Raife din cap.

– Ce e? a întrebat Reece, surprins de cât de ușor alunecase pe gât.

– E ceva ce mi-a dat tata înainte să vin aici. *Three Ships* se numește. Din Africa de Sud. Nu cred că-l găsești aici.

Încurajat de ceea ce părea a fi începutul unei noi prietenii și de lubrifierea whiskey-ului, Raife, în mod normal stoic, a început să vorbească despre educația lui în Africa, despre ferma lor din ceea ce fusese pe atunci Rhodesia, mutarea lor în Africa de Sud după război și, în final, imigrația în Statele Unite.

– Mă duc mâine dimineață devreme la fondul de vânătoare patru. Am un permis pentru elani. Vrei să vii?

– Mă bag, a răspuns Reece fără ezitare.

Cei doi au pornit la drum în dimineața următoare la 04:30. Reece și-a dat seama că liderul echipei lui de rugby era un vânător serios, care urmărea căprioarele și elanii cu aceeași dăruire de care dădea dovadă în sala de curs și pe teren. Reece nu mai întâlnește pe nimeni cu instinctele lui Raife pentru lumea naturală. Era ca și cum ar fi făcut parte din ea.

Pe măsură ce toamna se transforma în iarnă, plecau joi după-amiaza după cursuri și vânau din zori până la asfințit, purtându-și în spate arcurile compound și echipamentul minimalist de camping. Raife se îndepărta mereu de punctul de plecare al traseului, mai adânc în pădure, mai sus pe munte. Abia vorbeau, ca să nu perturbe simțurile ascuțite ale prăzii lor, și în curând au reușit să-și citească unul altuia gândurile prin limbajul trupului, prin semne făcute cu mâna și prin schimbările subtile ale expresiei feței.

În timpul uneia dintre călătoriile lor din acea toamnă, Reece a împușcat un elan masiv aflat pe fundul unui canion la ultima oră de lumină. Era duminică seara și amândoi aveau în dimineața următoare cursuri pe care nu le puteau rata. Au lucrat rapid ca să tranșeze masculul la lumina farurilor și l-au cărat în spate, cu rucsacurile încărcate cu aproape patruzeci și cinci de kilograme de carne la fiecare tură. Le-a luat trei ore să iasă din adânc și să se

întorcă la începutul traseului, unde au agățat carnea și s-au întors ca să mai ia. Au muncit toată noaptea ca să recupereze masculul și nu dormiseră nicio secundă când au intrat în clasă, cu hainele pline de sudoare uscată și sânge de elan. Chiar și în Montana, acest lucru a atras priviri ciudate din partea profesorilor și colegilor. Apariția lor din acea dimineață le-a adus porecla „Frații de Sânge”, poreclă care i-a însoțit până la sfârșitul anilor de facultate.

Ca să depoziteze cantitatea masivă de carne pe care o împachetaseră din sălbăticiie în timpul sezonului de vânătoare, Raife a adăugat încă un congelator în garaj. În zilele mai reci de iarnă, au perfecționat arta pregătirii vânatului. „Ospețele cu fiară” au devenit mese comune, la care alți studenți aduceau propriile garnituri și deserturi care să însoțească fileul de elan, friptura de căprioară sau pieptul de rață pe care Frații de Sânge le preparaseră cu grijă. Zvonurile conform cărora se serveau băuturi alcoolice făcute în casă nu au fost niciodată pe deplin confirmate.

Reece a vizitat ferma familiei lui Raife de lângă Winifred în primăvara următoare și a fost uimit de proprietatea întinsă. Nu era exagerată, în niciun caz, dar era evident că familia Hastings o ducea bine. Asta explica jeepul lui Raife și casa din afara campusului. Domnul Hastings l-a informat pe Reece că adusese cu el în Montana tehnicile pe care le învățase în Rhodesia, unde crescuse animale. În Africa nu aveau mereu posibilitatea să liciteze pentru vaci scumpe și sănătoase și de multe ori trebuiau să îngrijească vite slabe sau chiar bolnave. În timp ce alții din comunitatea fermierilor din Montana continuau să plătească prețuri mari la licitație pentru vite de rasă, iar apoi erau luați prin surprindere atunci când piața se schimba, familia Hastings cumpăra vitele mai puțin dorite și le creștea, în esență cumpărând ieftin și vânzând scump. Atunci când alți fermieri fuseseră nevoiți să-și vândă părți din proprietăți, familia Hastings se afla pe o bază financiară solidă și cumpărase bucăți de teren la prețuri foarte mici, nu atât ca să

crească mai multe vite, cât ca să-și diversifice activele. Terenurile nou achiziționate le-au permis să adauge în portofoliu contracte și operațiuni de vânătoare, în timp ce aceleași terenuri își creșteau valoarea. Și-au construit o reputație solidă drept o familie care se pricepea la afaceri și la pământ.

În următorii trei ani, Frații de Sânge au fost nedespărțiți, vâ-nând toamna, mergând la schi fond iarna, făcând cățărări și dându-se cu caiacul primăvara. În timpul unei vizite la familia Reece, în California, Raife a luat hotărârea să se înroleze în Marină. Tatăl lui îi insuflase un sentiment profund de apreciere față de țara lor adoptivă, iar serviciul militar al familiei în timpul Războiului de Gherilă din Rhodesia făcea acest lucru să pară o obligație. Când domnul Reece i-a spus că antrenamentul SEAL este unul dintre cele mai dure concepute vreodată de o armată modernă, Raife a luat hotărârea să se pună la încercare în creuzetul cunoscut sub numele de BUD/S.

Singura dată când Frații de Sânge se separau era în timpul verii, când Raife pleca să lucreze la ferma familiei din Zimbabwe. Tatăl lui dorea ca el să păstreze legătura cu rădăcinile lui lucrând pentru asociația de vânătoare a unchiului în țara de baștină. Tânărul se simțea cel mai bine alături de hăitași, ale căror pricepere și instinct în a citi urmele animalelor erau aproape supranaturale. Împreună cu ei, Raife a reușit să-și îmbunătățească abilitățile în sălbăticia africană și să-și perfecționeze cunoștințele în materie de limbă locală *shona*.

Reece a călătorit în Zimbabwe într-o vară în timpul facultății și a petrecut o lună lucrând în sălbăticiie alături de prietenul lui. Erau cei mai tineri din tabără și, prin urmare, munca lor nu era prea strălucită: schimbau cauciucuri, întrețineau camioanele de safari, ajutau la jupuirea pieilor. Chiar înainte de ultima săptămână a vizitei lui Reece, unchiul lui Raife s-a apropiat de ei după o zi deosebit de grea pe teren. Le-a dat o bucată de hârtie galbenă,